

www.jollibread.com

© 2006, Carles Cano

© 2006, Carmela Mayor

© D'aquesta edició:

2020, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-96-6

Depòsit legal: M-1229-2017

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Tercera edició: febrer de 2020

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Hi ha un pèl a la sopa!

Carles Cano

Il·lustracions de Carmela Mayor

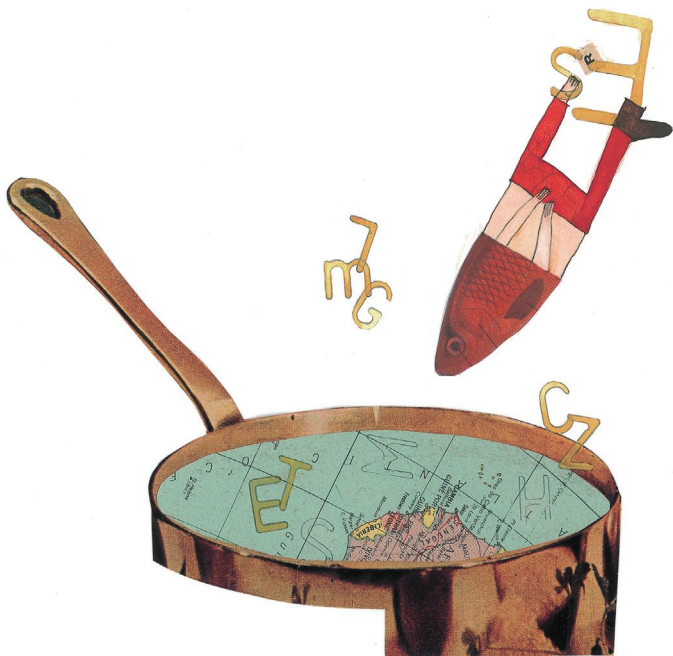
jollibre

Aquell xiquet odiava la sopa. L'odiava amb un d'eixos odis profunds i enquistats que només dediquem a molt rares coses. I és clar, cada volta que hi havia sopa, el circ que es muntava a sa casa era de campionat.

8 Els seus pares ho havien provat tot: les estrelletes, les lletretes, els barrufets... S'havien disfressat, havien provat amb la tele, havien contractat un contador de contes, dos pallassos, el quartet de música de corda del poble... Sempre amb el mateix resultat: sopa escopida repartida per tota la cuina, i les celles i el cap xorrant de fideus. Allò, però, no havia passat mai, mai fins aquell dia:

—Hi ha un pèl a la sopaaaaaaa!!!!!!!!!!
—cridà el xiquet amb veu d'àngel caigut o que cau.

Son pare, tement la pitjor, és a dir, que el xiquet continuara cridant i acabaren venint les ambulàncies i els bombers com havia succeït altres vegades, es llevà de dues sarpades la camisa i es llançà de cap al plat.

El capbussó fou espectacular, i deixà sopa repartida per tota la taula i les parets, com sempre, d'altra banda.

10 El xiquet, amb la boca com un rap i uns ulls com unes taronges, va emmudir, però es recuperà de seguida i encetà un d'aquells plors amb fort aparell acústic, que no sols va fer acudir tots els vehicles amb sirena de la contornada, sinó que també va fer aparéixer la directora general de Parcs Naturals, perquè els ànecs, els agrons i les granotes de la llacuna, que quedava a vint quilòmetres d'allí, havien desaparegut de sobte.

